

4920

5/2 ~~1/2~~ ~~1/2~~

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

0 4 1074. 2000

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἐορταζομένου τὴν 6 Δεκεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος τοῦ ὁποίου τὸν βίον γράφομεν ἐγεννήθη κατὰ τὸ 270 ἔτος Μ. Χ. εἰς τὰ Πάταρα πόλιν τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Λυκίας ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ χριστιανούς, οὔτε πλοσίους, οὔτε πτωχοὺς ἀλλ' ἐργατικούς καὶ εὐθυπόληπτους. Ἦτο δὲ μονογενής. Ἀπὸ βρέφος ἐφαίνετο τί ἤθελε κατασταθῆ ὕστερον διότι εἰς μὲν τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἐβύζαινε, καθὼς ὅλα τὰ παιδία, τὴν δὲ Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν οὐδόλως ἔβανε βυζὶ εἰς τὸ στόμα ἑαυτοῦ, παρὰ μίαν μόνον φοράν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἥλιου. Παιδιόθεν δὲ ἐδείκνυε μεγάλην ἀρετὴν καὶ ἀγάπην εἰς τὰ γράμματα. Ἀγαπώμενος δὲ καὶ τιμώμενος παρὰ πάντων ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ἅμα ἐφῆσεν τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν παρὰ τοῦ τότε Ἀρχιερέως Νικολάου (Θείου του ἐκ Πατρός). Τὴν στιγμήν δὲ καθ' ἣν ἐχειροτονεῖτο ἱερεὺς, ὁ Ἀρχιερεὺς ἐπροφήτευσεν ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ εἶπε νὰ ἠξεύρετε ἄρχοντες ὅτι ὁ χειροτονούμενος σήμερον ἱερεὺς, θέλει χειροτονηθῆ καὶ ἀρχιερεὺς καὶ πολλοὺς λυπημένους θέλει παρηγορήσει καὶ πολλὰς ψυχὰς θέλει ὑπάγη εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἀπότου δὲ ἐγένετο ἱερεὺς, ὅσα καλὰ καὶ ὅσας ἐλεημοσύνας ἔκαμε, τίς λόγος ἀνθρώπου δύναται νὰ διηγηθῆ καὶ γράφει; τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν νηστείαν καὶ προσευχὰς του, ποῖος δύναται νὰ εἰπῆ; Ἀναχωρήσας κατόπιν ὁ Ἀρχιερεὺς διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα ἀφῆ-

κε τὸν Ἱερέα Νικόλαον ἐπίτροπον τοῦ Θρόνου τοῦ καὶ ἐπιτηρητὴν τοῦ Μοναστηρίου Σιών ἅτινα ἐκυβέρνηα ὡς νὰ ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιερεύς.—Τὴν περιουσίαν ἦν τοῦ ἀφῆσαν οἱ γονεῖς του διένειμεν ἅπαντα εἰς ἐλεημοσύνας καὶ εἰς ὄλον του τὸν βίον ἐμάνθανε ποῖος ὑποφέρει δυστυχίαν πείναν καὶ στερήσεις καὶ κυρίως μὲ διαφόρους τρόπους ἐλεοῦτε πάντα ἔχοντα ἀνάγκην κατὰ τὴν δύναμίν του. Ἡμέρα δὲν παρήρχετο νὰ μὴ κάμη ἐλεημοσύνας.

Ἡθέλησε ποτὲ ὁ Ἅγιος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἵνα προσκυνήσῃ τὸν τάφον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ νὰ εὔρη τόπον ἡσυχον νὰ ζήσῃ κατὰ μόνας εὔρε πλοῖον ἐτοιμον δι' ἐκεῖ καὶ εἰσηλθεν εἰς αὐτὸ μετ' ἄλλων χριστιανῶν καὶ ἀνεχώρησαν. Τὴν νύκτα βλέπει καθ' ὕπνον ὅτι ὁ Διάβολος ἀνέβη εἰς τὸ κατάρτιον τοῦ πλοίου καὶ ἔκοπτε τὰ σχοινία· τὴν πρωΐαν λέγει εἰς τοὺς ναῦτας μάθετε ὅτι θὰ ἔχωμεν μεγάλην φουρτούναν πλὴν σὰς ἰέγω νὰ μὴν δειλιάσῃτε παντάπασιν ἀλλὰ μόνον θαρσεῖτε εἰς τὸν Θεὸν καὶ θέλομεν γλυτώσει ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἐνῶ δὲ ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἅγιος, παρευθὺς σύννεφον μέγαλον καὶ σκοτεινὸν ἐφάνη ἄνωθέν των καὶ ἐταράχθη ὅλη ἡ θάλασσα καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ καταποντισθῇ τὸ πλοῖον ὅλοι τότε εἰ ἐν τῷ πλοίῳ ἔτρεξαν εἰς τὸν Ἅγιον καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ, μήπως καταπαύσῃ ἡ τρικυμία· ὁ Ἅγιος ἤρχισε νὰ προσεύχεται καὶ ἀμέσως ἔπεσεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἡ θάλασσα ἤσυχασε καὶ οἱ ναῦται καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιβάται ἐχάρησαν. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ τῆς μεγάλης τρικυμίας ναύτης τις ἀνέβη εἰς τὸν ἰστὸν ἵνα διορθώσῃ τὸ πανίον ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἀπὸ τὸν φόβον καταπέσας ἔμεινε νεκρὸς· ὁ δὲ

ἅγιος Νικόλαος ὅτι μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς τρικυμίας ἅπαντες ἦσαν εὐχαριστημένοι, ἐλυποῦντο ὅμως τὸν ἔμπροσθεν των νεκρὸν ναύτην, ἔκαμε δέησιν καὶ προσευχὴν εἰς τὸν ἔχοντα δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν ἀνέστητε τὸν ναύτην. Ἄμα δὲ οἱ ναῦται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν ἐδιηγοῦντο εἰς ἅπαντας τὰ θαύματα ὅπου ὁ Ἅγιος ἔκαμεν ἐντὸς τοῦ πλοίου προσέδοξαμον τότε πολλοὶ εἰς τὸν Ἅγιον καὶ ἐθεράπευσε τὴν ἰδίαν ἡμέραν πολλούς, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, δαιμονισμένοι ἰατρούθησαν καὶ κουττοὶ ὀρθιπόδησαν. Ἀπεφάτιτε δὲ ὁ Ἅγιος νὰ μείνη εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ ἡτυχάζῃ· ἄλλ' Ἄγγελος Κυρίου εἶπεν αὐτῷ διὰ νυκτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἀκούσατε δὲ εὐλογημένοι Χριστιανοὶ τί συνέβησαν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν του,

Ἀποφασίτας ὁ Ἅγιος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἦλθεν εἰς τὸν λιμένα ὅπου ἐστέκοντο τὰ πλοῖα καὶ ἠρώτησεν ἕνα τῶν πλοιαρχῶν ποῦ μέλλει νὰ ὑπάγῃ· εἶπεν αὐτῷ ὁ πλοιαρχος ὅτι ὅπου θέλουν πηγαίνει ἀρκεῖ νὰ πληρωθῇ ὁ ναῦλος του. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἅγιος, λάβε τὸν ναῦλόν σου καὶ νὰ μὲ ὑπάγῃς εἰς τὰ Πάταρα τῆς Λυκίας. Ἐστρεξαν ἀμέσως καὶ ὁ πλοιαρχος καὶ οἱ ναῦται καὶ ἀνεχώρησαν καὶ εἶδον ὅτι τοὺς κάμνει καλὸν καιρὸν συνεφώνησαν κρουὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιον νὰ ὑπάγωσι εἰς τὸν τόπον των, ἀντὶ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰ Πάταρα, ἀλλ' ὁ Θεὸς διὰ τὰ μὴ λυπηθῇ ὁ Ἅγιος, τί οἰκονόμητε; παρευθὺς ἐσηκώθη φουρτούνα, τριμερὰ, ἐσυντρίβησαν τὰ ἱστία τοῦ πλοίου, ἐσυντρίβη τὸ πηδάλιον καὶ ἐκινδύνεον νὰ πιγῶσιν, ὅμως διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Ἁγίου ἰσώθησαν ἀπὸ τὸν ἀφρευκτον θάνατον καὶ ἅμα παρῆλθεν ἡ φουρτούνα μὲ μεγάλην τους

Εκπληξιν οί ναύται είδον ότι έφθανκν εις τας Πάταρα·
 Έπεισαν άμέσως εις τούς πόδας του άγιου ζητούντες
 συγχώρησιν και εξεφράσθησαν τί είχον σκοπόν να πρά-
 ξωσιν· ο δε Άγιος τούς έσυμβούλευτε ποτέ άλλοτε
 να μη πράξουν τοιοϋτον τι και τούς εύχήθη να υπά-
 γουν με υγείαν εις την πατρίδα των και άνεχώρησαν
 φθάσαντες υγείς και ζήσαντες τον υπόλοιπον βίον εν
 άρετη και αγάπη και φόβω Θεού.

Άμα ο Άγιος επιβιβάσθη εις την πατρίδα του μι-
 κροί τε και μεγάλοι έδραμον να τον υποδεχθώσι και προ-
 σκυνήσωσιν· έχαιρε δε δικαίως μεγίστην φήμη· επει-
 δή δε πλησίον του τόπου του εις τὰ Μύρα έχήρευ-
 σεν ή Αρχιεπισκοπή· όλοι οι αρχιερείς κληρικοί και
 λαϊκοί ενί στόματι τον εξέλεξαν Αρχιεπίσκοπον Μύ-
 ρων. Ολίγον καιρόν μετ' έπειτα επί της Βασιλείας Διο-
 κλητιανού και Μαξιμιανού το ζεύγος τουτο του Δια-
 βόλου, τὰ θηρία τὰ άνήμερα, οι διώκται των χριστια-
 νών έστειλαν εις όλον τον κόσμον αυστηράς αυτοκρα-
 τορικας διαταγας ότι πας πιστεύων εις τον Θεόν φυ-
 λακίζεται, στερήται της περιουσίας του και λειπας με-
 γάλας τιμωρίας· όσοι δε άρνηθουν τον Χριστον και θη-
 σιάσουν εις τὰ είδωλα των Έλλήνων να λαμβάνουν
 μεγάλας δόξας, θέσεις και τιμάς· και ούτω άλλοι μεν
 από τον φόβον των και άλλοι από δοξομανίαν άρνήθη-
 σαν τον Κύριον ημών Ιησοϋ Χριστον και έμειναν εί-
 δωλολάτραι. Αι διαταγαί αυται έφθασαν και εις τὰ Μύ-
 ρα και επειδή εύραν τον Άγιον Χριστιανόν Αρχιερέα
 εις τούς χριστιανούς τον έπιασεν οι άρχοντες τον έ-
 μαστήγησαν και τον έρριψαν εις τας φυλακάς ημού με
 άλλους χριστιανούς. Δεν έπαυε δε εις την φυλακήν ουδέ άλ-

λο κακόν παρά μόνον πείναν και δίψαν. Έμεινε δε εις
 την φυλακήν πολύν καιρόν· Αλλ' ο Θεός όπου αεί-
 ποτέ την σωτηρίαν του ανθρώπου θέλει, τί εικονόμισεν·
 οι μεν άσεβέστατοι βασιλείς εκείνοι ο Διοκλητιανός λέ-
 γω και ο Μαξιμιανός έπορεύθησαν εις τον έτοιμασμένον
 τους τόπον της κολάσεως· έβασίλευσε δε ο εύσεβέστα-
 τος και χριστιανικώτατος βασιλεύς Κωνσταντίνος, ο υί-
 ός της Αγίας Έλένης και Κώνσταντος του Χλωροϋ·
 και άμέσως έστειλε παντού διαταγας όπου εί· αι φυλα-
 κισμένος Χριστιανός να ελευθερωθη και να αυξάνωνται
 αι εκκλησίαι των Χριστιανών παντού και όπου είναι
 είδωλα Έλλήνων να αφανίζωνται και εξολοθρεύονται·
 εξήλθε τότε και ο Άγιος και αποκατέστη πάλιν Αρχι-
 ερέυς και ποιμήν εις τον τόπον του.

Έπειδή εις τὰ Μύρα ήσαν πολλοί βωμοί είδωλολα-
 τρών ο άγιος ήβουλήθη να τούς καταστρέψη πάντας
 και διώξη τούς εν αυτοίς κατοικούντας Διαβόλους. Έπή-
 γαινε εις έκαστον των βωμών και αφού προσηύχετο τῷ
 Κυρίῳ άμέσως μετέπειτα έκρημνίζετο ο βωμός και τὰ
 είδωλα, ως πίπτουν των θένδρων τὰ φύλλα.

Κατά το 20 έτος της Βασιλείας του εύσεβεστάτου
 βασιλέως Κωνστ. υπήρχεν εις την Λιβύαν άνθρωπος τις
 όνομαζόμενος Άρειος, και κάτοχος μεγάλης παιδείας· έ-
 πήγεν ο Άρειος εις Αλεξανδρείαν και ο Αρχιερέυς Α-
 λεξανδρείας τον έχειροτόνησε διάκονον· αφού δε έχειρο-
 τονήθη διάκονος έβλασφήμει εις τον Θεόν, έλεγεν ότι ο
 Ιησοϋς Χριστός δεν είναι υίός του Θεού και τὰ τοιαϋτα.
 Άμέσως πληροφορηθείς ο Αρχιερέυς ότι ο Άρειος είναι
 βλάσφημος εκάθηρε αυτόν· Μετά τον θάνατον του Αρ-
 χιερέως Πέτρου, έγινεν Αρχιερέυς εις Αλεξανδρείαν

SISMANOGLIO
 MEZAR

Ἀχιλλᾶς τις τὸ ὄνομα, ὅστις συμβουλευσας καὶ νομοθετήσας τὸν Ἀρειὸν τὸν ἔφερε εἰς τὴν εὐσέβειαν. Κατόπιν δὲ τὸν ἐχειροτόνησεν πρωτοπαπᾶ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐν ὧν ἔζη ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀχιλλᾶς, εὐσέβει καὶ ὠρθόδοξοι ὁ ἀσεβέστατος Ἀρειὸς ἅμα δὲ ὁ Ἀχιλλᾶς ἀπέθανε καὶ ἀρχιεράτευσε ὁ ἐν ἁγίοις Ἀλέξανδρος, πάλιν ἤρχισε νὰ βλάσφημῇ τὰ αὐτὰ καὶ ἔτι πλείονα. Βλέπων αὐτὸν τότε ἀσεβῆ ὁ Ἀρχιερεὺς, ἐκάθηρεν αὐτὸν καὶ τὸν ἀναθεμάτησεν τότε ἤρχισε περισσότερον τὴν αἵρεσίν του καὶ κατώρθωσε καὶ ἔσυρε μὲ τὰς ἰδέας του, τὸν Εὐσέβειον μητροπολίτην Νικομηδείας, τὸν Παυλίνον ἀρχιερέα Τύρου, καὶ ἄλλον τινὰ Εὐσέβιον μητροπολίτην Καισαρείας καὶ ὄχι μόνον αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ ἄλλους Ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὺς Κληρικοὺς.

Μαθὼν ταῦτα ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ βλέπων τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐκκλησίας, διέταξε νὰ συναχθῶσιν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν μοναχῶν εἰς τὸ φρούριον τῆς Νικαίας καὶ νὰ σταθῶν ἐκεῖ μετὰ τὸν Ἀρειὸν εἰς διάλεξιν καὶ νὰ ἰδῆ πότες εἶναι ὁ πταίστης καὶ βλάσφημος. Ἐσυνέχθησαν λοιπὸν εἰς Νίκαιαν ὅλοι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἦσαν 232 οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ διάκονοι 86 τὸ ὅλον 318 καὶ τὰ τόσα ἔτη ἀκριβῶς ἦσαν ἀπὸ τὴν ἐνάρκωσιν τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ. Ἄμα δὲ ἤρχισαν νὰ συζητοῦν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἐγένετο μεγάλη σύγχυσις μὲ τὸν Ἀρειὸν τότε σηκώνεται ὁ ἅγιος Νικόλαος καὶ δίδει ἐν ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρειοῦ τότε δυνατὰ ὥστε ἐκλινέσθησαν ὅλα τὰ μέλη τοῦ Ἀρειοῦ. Ἀμέσως ὁ Ἀρειὸς παρεπονήθη εἰς τὸν βασιλέα διὰ τὸ ἀδικον ὅπου τοῦ ἔγεινε καὶ ἐπειδὴ ἦτο τότε ὁ νόμος ὅτι ὅποιος κτυπήσῃ τινὰ ἐνώ-

πιον τοῦ βασιλέως νὰ τοῦ κόπτεται ἐκείνη ἡ χεὶρ ἢ ὅποιον ἐκτύπησεν. Ὁ Ἀρειὸς λοιπὸν ἐζήτει ἀπὸ τὸν βασιλέα τὴν τιμωρίαν ταύτην. Τότε ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὶ κληρικοὶ παρεκάλισαν τὸν βασιλέα καὶ τοῦ εἶπον Πολυχρονεμένε βασιλεῦ ὅτι ἀδίκᾳ μὲν ἔπραξεν ὁ Ἀρχιερεὺς Νικόλαος ὅλοι τὸ ὁμολογοῦμεν πλὴν σὲ ἱκετεύομεν κατὰ τὸ παρὸν ἅς τὸν καθήρωμεν καὶ ἅς τὸν φυλακίσωμεν καὶ ὅταν τελειώσῃ ἡ Σύνοδος μὴς θέλομεν τὸν δικάσει. Τότε οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐκάθηραν τὸν ἅγιον καὶ τὸν ἐφυλάκισαν. Τὴν ἰδίαν νύκτα φαίνεται ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἐκάθητο, καὶ τοῦ λέγουσιν Νικόλαε διατί εἶσαι φυλακισμένος; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη διὰ τὴν ἀγάπην Σας. Τότε τοῦ λέγει ὁ Χριστὸς, λάβε τοῦτο καὶ ἡ Παναγία δέξου καὶ τοῦτο, ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. Κατόπιν τοῦ λέγει καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἀρχιερατικὴν ὠμόρορον. Τὴν πρωτὰν ἐπιτακθεῖντες αὐτὸν εἰς τὰ δεσμὰ του, τὸν εὖρον λυμένον καὶ κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας πολύτιμον Εὐαγγέλιον καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φοροῦντα τὸ λαμπρότερον ἀρχιερατικὸν ὠμόρορον τότε τὸν ἠρώτησαν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ τὰ εὔρε; τοὺς διηγήθη τί συνέβη τὴν νύκτα. Ἀμέσως τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν του καὶ ἔπεσαν ἅπκντες εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἅμα ἐτελείωσαν ἡ Σύνοδος ἐπέστρεψεν ὁ ἅγιος Νικόλαος εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του.

Οὗτος ὁ θαυμαστός ἅγιος πολλὰ μὲν ἐποίησε θαύματα, καθὼς ὁ κατὰ πλάτος Βίος αὐτοῦ ἱστορεῖ, διέσωσε δὲ ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τρεῖς ἀνθρώπους ἀδίκως συκοφαντηθέντες μὲ τοιοῦτον τρόπον. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἦσαν κεκλεισμένοι εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Κωνσταντινουπό-

SISMANOGLIO
MEGARO

λειως, και μαθόντες τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου των, ὅτι αὐρίον ἐμελλον νὰ ἀποκεφαλισθῶσιν, ἐπεκαλέσθησαν εἰς βοήθειάν των τὸν Ἅγιον ἐνθυμηθέντες ὅτι και εἰς τὴν Λυκίαν ἐλύτρωσε τοὺς τρεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐμελε ἀδίκως νὰ θανατωθῶσι. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐπακούσας τῆς δεήσεώς των, φαίνεται εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, και τοῦ ἐπάρχου Ἀβλαβίου, και τὸν μὲν Ἐπαρχον ἠλεγξε διότι ἀδίκως διέβαλε τοὺς τρεῖς ἀθώους ἐκείνους πρὸς τὸν Βασιλέα, τὸν δὲ Βασιλέα ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἦσαν ἀνεύθυνοι οἱ παρ' αὐτοῦ καταδικασθέντες, και διὰ φθόνον μόνον διεβλήθησαν, ὡς ἀποστάται και ἄξιοι θανάτου. Ὅθεν διὰ τῆς ἐπικασίας ταύτης ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ὁ Ἅγιος ἀπὸ τοῦ θανάτου τὴν καταδίκην.

Οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ και ἄλλα πολλὰ θαύματα ἐτέλεσαν ὁ θαυμαστός Νικόλαος. Ὅθεν και ἱερῶς και ἔσιως τὸ ὀρθόδοξον αὐτοῦ ποιμένας ποιμνιον, και φθάσας εἰς γῆρας βαθύ, πρὸς τὸν Κύριον ἐξεδήμησε. Πλήν και μετὰ θάνατον δὲν ἐληρημόνησε τὸ ποιμνιόν του ὁ καλὸς ἀλλὰ καθ' ἐκάστην οὐρανὴν ἡμέραν και ὥραν χαρίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐεργεσίας και χάριτας, και ἐλευθερώνει ἀπὸ κάθε κίνδυνον και περιπέτειαν τοὺς αὐτὸν ἐπικαλουμένους μετὰ πίστεως. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐργασίαι και χάριτες τοῦ Μεγάλου τούτου Πατρὸς εἶναι πολλαὶ και ἀναρίθμηται, διὰ τοῦτο ἐγὼ παραλείπων ὅλας τὰς ἄλλας μίαν μόνην θέλω ἀναφέρειν οὐδεὶς δὲ ἄς ἀπιστήσῃ ἀκούων τὸ θαῦμα, ὅπερ ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, νομίζων ὅτι εἶναι τοῦτο ἀδύνατον, διότι οὐδὲν πρᾶγμα ἀδύναται παρὰ τῷ Θεῷ.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτο χριστιανὸς τις εὐ-

λαβῆς και πιστὸς καθ' ὑπερβολήν, ἀγαπῶν τὸν Ὅσιον πατέρα ἡμῶν Νικόλαον, και ἀμειβαίως παρὰ τοῦ πατρὸς Νικολάου ἀγαπιώμενος. Οὗτος λοιπὸν θέλων νὰ ταξειδεύσῃ ποτὲ εἰς ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν τῆς, ὑπῆγε πρῶτον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, και προσευχήθη ἐκ βάθους καρδίας· ἐπειτα ἀποχαιρετήσας τοὺς συγγενεὶς του και φίλους, ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ πλειάριον. Κατὰ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἠγγέρθησαν οἱ ναῦται, ὅπως στρέψωσι τὰ ἱστία, μεταβληθέντος τοῦ ἀνέμου, ἠγγέρθη δὲ και ὁ εὐλυβίστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς χρείαν τῆς, και ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ναῦται κατεγίνοντο εἰς τὴν στροφήν τῶν ἱστίων, περιπλεγθεὶς ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνος και συμποδισθεὶς (καθὼς τοῦτο συνήθως συμβαίνει εἰς τριαύτας περιστάσεις), ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ ναῦται δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μεταχειρισθῶσιν οὐδὲν ὅπως ἀνασῶρωσιν ἐκ τῆς θαλάσσης τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι ἦτο σκότος, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ὁ ἀνεμος ἐπνεε δυνατώτερα, και ἐβίαζε τὸ πλοῖον πρὸς τὰ πρόσω. Ὅθεν καθήμενοι ἐθρήγουν και ἔκλαιον διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός.

Ὁ δὲ Χριστιανὸς ἐκεῖνος, περὶ τῶν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνδεδυμένος καθὼς ἦτο μὲ ὅλα του τὰ φορέματα· αἱ καταποντιζόμενος εἰς τὸν βυθὸν τοῦ πελάγους, ἐνθυμήθη και ἔλεγε νοερώς. Ἅγιε Νικόλαε βοήθει μοι. Φωνάζων δὲ νοερώς τὴν φωνὴν ταύτην, ὡς τοῦ θαύματος! πολλὰ και ἀκατανόητα εἶνε τὰ θαυμάσιά σου Κύριε! εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἴκου του, τὸ ὅποσον μὴ αἰσθανθεὶς ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης· ὅθεν και ἐκεῖ ἐφώναζεν ὄχι πλέον νοερώς, ἀλλὰ αἰσθητῶς. Ἅγιε Νικόλαε βοήθει μοι. Οἱ δὲ γείτονες ἀ-

κούοντες τὰς φωνάς του ἐξηγέθησαν. ὡς καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας του ἐγερθέντες, ἤναψαν φῶς ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξωθεν ἀκούσαντες ἔτρεξαν καὶ ἐκεῖνοι καὶ βλέπουσιν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκίας του ἑστῶτα καὶ κράζοντα, νερὸν δὲ πολὺ τῆς θαλάσσης νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια ἐφόρει· ὅθεν ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν καὶ τῆς ἐκτάσεως ἔμειναν ἄφωνοι καὶ σιωπηλοί, ἀγνοοῦντες τί νὰ εἰπωσιν. Ὁ δὲ Χριστιανὸς ἐκεῖνος ἐφώναζεν Ἀδελφοί, τί εἶνε αὐτὸ ὅπερ βλέπω; ἐγὼ γὰρ ἤξεύρω πολὺ καλὰ, ὅτι χθὲς κατὰ τὴν ἑννάτην ὥραν ἀπεχαιρέτησα ὅλους σᾶς, καὶ ἐπιβιβάστην εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἐπειδὴ ἐρύτησεν οὐριος, ἄνεμος ἐπροχώρησεν ἀρκετά· εἰς δὲ τὴν 2ην ἢ καὶ 3ην φυλακὴν, ἦντι κατὰ τὴν ἑννάτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἐπῆγα διὰ χρείαν, καὶ συμποδισθεὶς ὑπὸ τῶν νικητῶν, ἐρίφθην εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἐπικαλούμην τὸν Ἱγιὸν Νικόλαον εἰς βοήθειάν. Ποῦ δὲ τὴν εἰμὶ δὲν ἤξεύρω, κατ' εἶπατε μοι σεῖς, διότι εἰμὶ ἐκστατικός, καὶ ἐξαλλὸς ἔγινα.

Οἱ συναθροισθέντες Χριστιανοὶ νεῦται ἀκούσαντες βλέποντες δὲ καὶ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης τὸ ὅποιον ἔρρεεν ἐκ τῶν φορεμάτων του ἐξεπλάγησαν, ὡς εἶπομεν, συλλογιζόμενοι τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, ὅθεν ἔχαιρον μετὰ τοῦ διασωθέντος ἀδελφοῦ, καὶ ἐδάκρυεν ἑαυτῶ, ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν, Κύριε ἐλέησον, κράζοντες. Ὁ δὲ Χριστιανὸς ἐκεῖνος ἐκδυθεὶς τὰ βεβρεμένα ἱμάτια, καὶ ἐνδυθεὶς ἄλλα, κατηύθυνθη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐνθα διήρτησε τὸ ἐπίλοιπον διάστημα τῆς νυκτὸς, προσπίπτων μετὰ δακρύων εἰς τὴν κίονα τοῦ Ἁγίου, καὶ παρακαλῶν, καὶ τὰς εὐχαριστίας

ἀποδοῦς με θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξίν. Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ ὄρθρου, καὶ συναθροίσθη ὁ λαὸς εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου κατὰ τὸ σῆμα, τότε ἐγένετο εἰς ὅλους φανερὸν τοῦ Ἁγίου τὸ θαῦμα· διότι μυρισθέντες τὰ ἡδύπνοα καὶ εὐωδέστατα ἐκεῖνα ἀρώματα τὰ ὅποια ἔφερον ὁ διασωθεὶς ἐκεῖνος Χριστιανὸς εἰς τὸν Ἁγίον, βλέποντες δὲ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου οὖσαν φωτόχυτον, ἠρώτων ἀλλήλους διὰ νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν. Μαθόντες δὲ αὐτὴν ἐξέστησαν ἄπατες, δοξάζοντες μὲν τὸν Θεὸν εὐχαριστοῦντες δὲ τὸν μέγαν Νικόλαον.

Τοῦτο τὸ ἐξάϊσιον καὶ ὑπερφυὲς ἀληθῶς θαῦμα καὶ μεγαλεῖον τοῦ Ἁγίου, διεφημήσθη εἰς ὅλην τὴν μεγαλόπολιν τοῦ Κωνσταντινίου ἔφθασε δὲ καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τόσον τοῦ τότε Βασιλεως, ὅσον καὶ τοῦ Πατριάρχου. Ὅθεν αὐτοὶ ἐκάλεσαν τὸν διασωθέντα ἐκεῖνον Χριστιανὸν ἐπὶ Συνόδου ὅστις παρασταθεὶς ἔμπροσθεν πάντων διηγήθη παρρηρία πῶς καὶ τίνι τρόπῳ, καὶ πότε ἠκολούθησεν εἰς αὐτὸν τὸ τοιοῦτον φορικτὸν καὶ ἐξάϊσιον τερατεύρημα, τὸ ὅποιον ἀκούσαντες ὅλοι, ἐβόησαν· «Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου!» Ὅθεν διαλαλήσαντες πανταχοῦ, συνήχθησαν οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου, καὶ ἐποίησαν λιτανεῖαν καὶ ἀγρυπνίαν δοξάζοντες μὲν καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, ἀπονέμοντες δὲ καὶ τὴν εὐχαριστίαν εἰς τὸν πιστὸν τοῦτον θεράποντα Νικόλαον.

- » Ἡ Νικόλαος πρέσβυς ὢν ἐν γῆ μέγας,
- » Καὶ γῆς ἀποστάς εἰς τὸ προεβιβεῖν ζέει.
- » Ἐκτὴ Νικόλεώ γε θάνη βιότοιο τελευτή.

SISMANOGLIO

MECENATO

Τεύχος 2, σελή 10.

